

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Mgr. J. M.**, zastoupeného ustanovenou advokátkou Mgr. Janou Čihákovou, se sídlem v Karlových Varech, T. G. Masaryka 42, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. prosince 2004, č. j. 30 Ca 37/2004 – 67,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky Mgr. Jany Čihákové **se určuje** částkou 1075 Kč, která jí bude vyplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce jako stěžovatel brojí proti rozsudku Krajského soudu v Plzni shora označenému, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10148/150/2003, ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10146/150/2003, ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10147/150/2003, ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10145/150/2003, ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10149/150/2003, ze dne 28. 1. 2004, č. j. 9713/150/20063, a ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10150/150/2003; a rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V odůvodnění rozsudku napadeného kasační stížností Krajský soud v Plzni vyhodnotil, že námitka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen ZSDP) není námitkou skutkovou, protože obě strany shodně uvedly, že dodatečné platební výměry byly opatřeny jednobarevným otiskem úředního razítka se státním znakem, nýbrž šlo o námitku právní, o níž tento soud smýšlí tak, že otisk úředního razítka s jednobarevným státním znakem na rozhodnutí správce daně nezpůsoboval neplatnost jeho rozhodnutí ani před 5. 10. 2001, kdy nabyl účinnosti zákon č. 352/2001 Sb. K tomuto závěru dospěl tento soud za použití argumentu *a maiori ad minus,* podle něhož platí-li něco o větším, pak to tím spíše platí o menším. Jestliže tedy za velký státní znak České republiky se podle § 2 odst. 3 zákona č. 68/1990 Sb., o užívání státního znaku, státní vlajky a ostatních státních symbolů České republiky, ve znění pozdějších předpisů, který byl účinný do 4. 10. 2001, pokládala i jeho jednobarevná napodobenina z kovu, kamene, skla, keramiky nebo jiného materiálu, jestliže svým vyobrazením odpovídala vyobrazení (velkého) státního znaku České republiky, pak (ač to není v tomto zákoně explicitně upraveno) tím spíše bylo za malý státní znak České republiky možno pokládat i jednobarevný otisk úředního razítka s tímto státním znakem, např. na listině obsahující rozhodnutí státního orgánu České republiky, jestliže svým vyobrazením odpovídal vyobrazení malého státního znaku České republiky. Výtce mířící proti tomuto argumentu, že ne vždy lze spolehlivě určit, co je větší a co menší, možno v daném případě čelit vcelku jednoznačnou shodou, že větší je problematika užívání velkého státního znaku České republiky a menší je problematika užívání malého státního znaku České republiky. V širších souvislostech tento soud respektoval i právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v č. j. 2 Afs 12/2003 - 16 ze dne 18. 11. 2003 a č. j. 7 Afs 35/2003 - 67 ze dne 1. 9. 2004 s přihlédnutím k rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 3. 2002, č. j. 10 Ca 133/1999 - 34 a názoru vysloveném v usneseních Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 105/02 ze dne 8. 8. 2002 a III. ÚS 103/03 ze dne 4. 9. 2003 o právním formalismu.

V kasační stížnosti žalobce dovozuje nesprávnost stanoviska Krajského soudu v Plzni o nesprávnosti stěžovatelovy námitky uplatněné v žalobě o tom, že jsou neplatná rozhodnutí žalovaného, v nichž nebylo použito úředního razítka se státním znakem, který by odpovídal platným předpisům. Stěžovatel tvrdí, že vzhled razítka byl v uvedeném období zcela jednoznačně stanoven a jen státní znak, který požadavkům takového ustanovení odpovídal, bylo možné považovat za otisk úředního razítka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. g) ZSDP. Protože rozhodnutí žalovaného tyto náležitosti neměla, jsou dle § 32 odst. 7 ZSDP neplatná. Stěžovatel považuje stanovisko krajského soudu ze účelové a jej poškozující, dále uvádí, že jde o to, aby o zákonech a ústavních změnách nemohla rozhodovat náhodně utvořená skupina občanů, měnit některé z nich podle potřeby výkladem, když o přijetí a také o slovním vyjádření zákona rozhoduje pouze Parlament a prezident. Rozhodnutí o přijetí nebo zrušení zákona, doplnění nebo úprava užívání musí být ponechána pouze na ústavních činitelích a ne na pracovnících správce daně, kteří vykládají zákony podle svých potřeb. K platnosti zákona je třeba, aby byl vyhlášen. Je tedy úřední razítko a jeho vzhled právně závazný, nachází se v paragrafované části zákona. Neobstojí názor nad zákonem, jak bylo stěžovateli vysvětlováno. Stěžovatel dále podotýká, že může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Výkladem právních norem nastává dle názoru stěžovatele slovní mlžení. Aby nenastaly pochyby, je v každé ústavě vyobrazen barevně pro ty, kteří neumí číst, navíc platí priorita obrazu nad slovy. Zákony v ústavě přijaté, mohou měnit pouze ústavní činitelé ústavními zákony, jak se také ve stěžovatelem považovaném případě stalo zrušením zákona č. 68/1990 Sb., o užívání státního znaku, státní vlajky a ostatních státních symbolů České republiky, ve znění zákona č. 114/1992 Sb., a zákona

č. 120/2001 Sb., a proto se také pod jejich ochranu stěžovatel odvolává. Změna úředního razítka na jednobarevné byla uzákoněna změnou zákona č. 68/1990 Sb. a č. 68/1993 Sb., a to zákonem výše jmenovaným (§ 6, zákon č. 120/2001 Sb.), který nabyl účinnosti dnem vyhlášení 5. října 2001.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadená rozhodnutí žalovaného zrušil a požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Podáním ze dne 14. února 2005 stěžovatel opravil kasační stížnost v tom smyslu, že požádal o osvobození od soudních poplatků. Současně doplnil, že krajskému soudu vytýká skutečnost, že rozsudek je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky; soud vycházel ze špatného právního názoru, když nerespektoval Ústavu ČR; soud užil k výkladu Ústavy nalézací právo a záměrně pomíjí výklad konstitutivní, když daný zákon nelze užitým způsobem vykládat; soud nepoužil k vyřešení problému správného výkladu Ústavy a Listiny, které dávají zcela úplnou a jedinou správnou odpověď na stěžovatelův problém.

Usnesením ze dne 18. února 2005, č. j. 30 Ca 37/2004 - 93, bylo stěžovateli přiznáno osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost a současně byl stěžovateli ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát.

Usnesením ze dne 7. března 2005 byl zastoupený stěžovatel vyzván, aby opravil a doplnil své podání – kasační stížnost tak, že uvede údaj o tom, kdy mu bylo napadené rozhodnutí doručeno, a zformuluje stížnostní návrh.

Ustanovený zástupce stěžovatele doplnil a opravil kasační stížnost ve smyslu výzvy uvedené shora dne 12. dubna 2005 tak, že doplnil datum doručení napadeného rozhodnutí, a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti se plně ztotožnil s právním názorem Krajského soudu v Plzni, vyplývajícím z napadeného rozsudku, nepovažuje proto za nutné se k podané kasační stížnosti dále vyjadřovat. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Z předloženého soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil totožně jako krajský soud, že se stěžovatel žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10148/150/2003, ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10146/150/2003, ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10147/150/2003, ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10145/150/2003, ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10149/150/2003, ze dne 28. 1. 2004, č. j. 9713/150/2003 a ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10150/150/2003.

I. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10148/150/2003 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Karlových Varech ze dne 12. 6. 2003, č. j. 91043/03/128910/1337, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o opravu zřejmých omylů a nesprávností v dodatečném platebním výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 1997 č. j. 4837/01/128912/2472. II. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10146/150/2003 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Karlových Varech ze dne 12. 6. 2003, č. j. 91081/03/128910/1337, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o opravu zřejmých omylů a nesprávností v dodatečném platebním výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 1998 č. j. 485 1/01/128912/2472. III Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10147/150/2003 žalovaný zamítl odvolání žalobce

proti rozhodnutí Finančního úřadu v Karlových Varech ze dne 12. 6. 2003, č. j. 91082/03/128910/1337, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o opravu zřejmých omylů a nesprávností v dodatečném platebním výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 1998 č. j. 4863/01/128912/2472. IV. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10145/150/2003 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Karlových Varech ze dne 12. 6. 2003, č. j. 91084/03/128910/1337, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o opravu zřejmých omylů a nesprávností v dodatečném platebním výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 1998 č. j. 4881/01/128912/2472. V. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10149/150/2003 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Karlových Varech ze dne 12. 6. 2003, č. j. 91086/03/128910/1337, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o opravu zřejmých omylů a nesprávností v dodatečném platebním výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 1999 č. j. 4893/01/128912/2472. VI. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2004, č. j. 9713/150/2003 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Karlových Varech ze dne 12. 6. 2003, č. j. 91089/03/128910/1337, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o opravu zřejmých omylů a nesprávností v dodatečném platebním výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997 č. j. 102884/01/128912/2063. VII. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10150/150/2003 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Karlových Varech ze dne 12. 6. 2003, č. j. 91090/03/128910/1337, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o opravu zřejmých omylů a nesprávností v dodatečném platebním výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998 č. j. 102887/01/128912/2680 (správně: č. j. 102887/01/128912/2063).

Žalobou napadenými rozhodnutími ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10148/150/2003, č. j. 10146/150/2003, č. j. 10147/150/2003, č. j. 10145/150Í2003, č. j. 10149/150/2003, č. j. 9713/150/2003 a č. j. 10150/150/2003 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu v Karlových Varech ze dne 12. 6. 2003, č. j. 91043/03/128910/1337, č. j. 91081/03/128910/1337, č. j. 91082/03/128910/1337, č. j. 91084/03/128910/1337, č. j. 91086/03/128910/1337, č. j. 91089/03Í128910/1337 a č. j. 91090/03/128910/1337. V odůvodnění těchto rozhodnutí se zejména uvádí, že v přezkoumávaných případech bylo správcem daně v rámci řízení o žádosti o opravu zřejmých omylů a nesprávností zjištěno, že v případě dodatečných platebních výměrů č. j. 4837/01/128912/2472, č. j. 4851/01/128912/2472, č. j. 4863/01/128912/2472, č. j. 4881/01/128912/2472, č. j. 4893/01/128912/2472, č. j. 102884/01/128912/2063 a č. j. 102887/01/128912/2063 se nejedná o situaci předvídanou v 56 ZSDP, tj. těmito dodatečnými platebními výměry nebyla daň stanovena někomu, kdo ji podle zákona není povinen platit, ani nedošlo při stanovení daňové povinnosti k zřejmé chybě v počítání, psaní nebo jinému omylu či ke stanovení dvojí daňové povinnosti. Vzhledem k tomu, že v přezkoumávaných případech nebyla splněna ani jedna z § 56 odst. 1 ZSDP taxativně vymezených situací, shledal žalovaný jako správný a zcela v souladu s daňovým řádem postup správce daně, který po zjištění uvedeného žádost žalobce o opravu zřejmých omylů a nesprávností v uvedených dodatečných platebních výměrech výše uvedenými rozhodnutími podle § 56 odst. 1 a 3 ZSDP zamítl. Žalovaný posoudil rovněž v odvolání uvedenou argumentaci žalobce o tom, že výše uvedeným postupem porušil správce daně čl. 36 Listiny základních práv a svobod, a shledal tuto námitku jako zcela nedůvodnou, neboť právo na soudní a jinou právní ochranu podle uvedeného ustanovení zůstává žalobci i nadále zachováno. Pokud se jedná o dále uplatněnou námitku žalobce týkající se neplatnosti rozhodnutí specifikovaných čísly jednacími v textu odvolání, žalovaný konstatuje, že žalobce sice vyjádřil své přesvědčení o tom, že použité razítko finančního úřadu nebylo povoleným razítkem tohoto státu, avšak bez toho, aby upřesnil důvody, pro něž k tomuto závěru dospěl.

S ohledem na § 32 odst. 7 věta poslední ZSDP se poznamenává, že ověření podmínek neplatnosti shora citovaných dodatečných platebních výměrů je ve výlučné kompetenci Finančního úřadu v Karlových Varech, který uvedená rozhodnutí vydal. V této souvislosti bylo zjištěno, že ověření splnění podmínek neplatnosti rozhodnutí podle § 32 odst. 7 ZSDP u těchto dodatečných platebních výměrů je předmětem samostatného řízení, které bylo u Finančního úřadu v Karlových Varech zahájeno na základě podání ze dne 20. 10 .2003. K výše uvedené námitce žalovaný nad rámec zákonem požadovaného rozsahu přezkoumání odvoláním napadených rozhodnutí obecně uvádí, že používání státních symbolů České republiky v době vydání předmětných dodatečných platebních výměrů upravoval zákon č. 68/1990 Sb., o užívání státního znaku, státní vlajky a ostatních státních symbolů České republiky, ve znění pozdějších předpisů. V § 3 odst. 2 tohoto zákona bylo stanoveno, že malý státní znak na úředním razítku je vyobrazen uvnitř kruhu, na jehož obvodu je stručně uvedeno označení a sídlo orgánu, který pečeť nebo razítko užívá. Uvedený zákon razítko se státním znakem více nespecifikoval a nestanovil ani to, že státní znak obsažený v otisku úředního razítka musí být proveden v barvách. Případné nesplnění zákonem nestanoveného tvaru či rozměrů razítka se státním znakem, popř. barevného provedení státního znaku v jeho otisku, pak nemohlo znamenat pochybení, a tím spíše nemohlo v daném případě ani způsobit neplatnost výše zmíněných dodatečných platebních výměrů. Jak bylo zjištěno z předloženého spisového materiálu, shora označené dodatečné platební výměry obsahují kromě ostatních zákonem stanovených základních náležitostí rozhodnutí v souladu s § 32 odst. 2 písm. g) ZSDP a v souladu s § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 68/1990 Sb. i jednobarevný otisk úředního razítka se státním znakem, z něhož je patrné, že úřední razítko používá Finanční úřad v Karlových Varech, který je věcně a místně příslušným správcem daně v souladu se zákonem č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů, a s § 4 odst. 1 ZSDP. Žalovaný proto považuje tvrzení žalobce o absenci otisku úředního razítka se státním znakem jakožto základní náležitosti rozhodnutí podle § 32 odst. 2 písm. g) ZSDP v dotčených dodatečných platebních výměrech za nedůvodné. Ze všech výše uvedených důvodů dospělo Finanční ředitelství v Plzni v odvolacím řízení k závěru, že odvoláním napadená rozhodnutí Finančního úřadu v Karlových Varech byla vydána v souladu s daňovým řádem.

Žalobce poukázal především na chybějící základní náležitosti usnesení a jejich neplatnost podle § 32 odst. 2 písm. g) a odst. 7 ZSDP při neplatnosti razítka správního orgánu. Všechna současná rozhodnutí vycházejí z původních neplatných rozhodnutí vydaných v době, kdy neměla náležitosti podle zákona. Argumentoval zejména zákonem č. 3/1993 Sb., o státních symbolech a jejich používání. Všechny napadená rozhodnutí považuje žalobce za nezákonná, tvrdí, že těmito rozhodnutími a v řízeních, která jim předcházela, byl ukrácen na svých právech. Chybějící náležitostí rozhodnutí žalovaného bylo razítko správce daně, které neobsahovalo malý státní znak stanovený zákonem. Razítko neodpovídalo popisu podle zákona č. 3/1993 Sb.a jeho příloze a použití neodpovídalo zákonu č. 68/1990 Sb., o užívání státních symbolů. Listina základních práv a svobod (dále je „Listina“) v čl. 11 odst. 5 uvádí, že daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona, Ústava říká v čl. 52, že k platnosti zákona je třeba, aby byl vyhlášen, v čl. 14 odst. 1 a 2, že státním symbolem je malý státní znak a způsob jeho užívání, v či. 2 odst. 4, že nesmí být nucen činit, co zákon neukládá, a v tomtéž článku odst. 3, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.

Po jednání provedeném dne 21. 12. 2004, na němž setrvali účastníci na svých stanoviscích Krajský soud v Plzni uzavřel, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech ani rozhodnutím správního orgánu, ani jeho postupem.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí. Při svém rozhodování vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Plzni v mezích důvodu uplatněného ve smyslu ust. § 103 odst.1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

K tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Podle § 32 odst. 2 písm. g) ZSDP je jednou ze základních náležitostí rozhodnutí v daňovém řízení otisk úředního razítka se státním znakem na takovém rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 3 zákona č. 3/1993 Sb., o státních symbolech České republiky, malý státní znak tvoří červený štít, v němž je stříbrný dvouocasý lev ve skoku se zlatou korunou a zlatou zbrojí. Zákon č. 68/1990 Sb., o užívání státního znaku, státní vlajky a ostatních státních symbolů České republiky, platný a účinný v době vydání dodatečných platebních výměrů, jež předcházely rozhodnutím žalovaného napadeným žalobou (všechny dostatečně specifikovány výše), neobsahoval nic o používání jednobarevného otisku úředního razítka s malým státním znakem. Až v ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů České republiky a o změně některých zákonů, který nabyl účinnosti dnem 5. 10. 2001, je výslovně stanoveno, že otisk úředního razítka s malým státním znakem je jednobarevný.

Především je třeba vzít v úvahu smysl ustanovení daňového řádu o tom, že na rozhodnutí vydaném v daňovém řízení musí být mj. otisk úředního razítka se státním znakem. Smyslem je poskytnout i po formální stránce jistotu, že daňové rozhodnutí skutečně vydal kompetentní státní orgán. Z tohoto hlediska není rozhodné, že otisk úředního razítka se státním znakem byl jednobarevný; ani žalobce nenamítá, že by rozhodnutí vydal státní orgán, který by k tomu neměl pravomoc. Judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že chybějící náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost (neplatnost) pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní vztah respektovali (srov. č. 212/2004 Sb. NSS). Jednobarevný otisk úředního razítka se státním znakem ČR nezpůsobuje neplatnost rozhodnutí správního orgánu.

Nad rámec uvedeného je třeba připomenout názor prezentovaný Ústavním soudem v II. ÚS 277/05 ze dne 24. ledna 2006: *K otázce ústavně konformní interpretace a následné aplikace ustanovení § 32 odst. 2 písm. g) a § 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb. v případě, že otisk úředního razítka na správních (daňových) rozhodnutích má odlišný rozměr (průměr), Ústavní soud v minulosti již několikrát zaujal stanovisko (srov. nepubl. usnesení III. ÚS 727/02, IV. ÚS 734/02, II. ÚS 94/2003). V souladu s názorem vysloveným ve svých dřívějších rozhodnutích nyní konstatuje, že v případě otisku úředního razítka na správním rozhodnutí s odlišnými rozměry, než stanoví vyhláška č. 435/1990 Sb., jde pouze o formální vadu rozhodnutí, která nemá žádný vliv na jeho věcnou správnost. Za základní náležitost rozhodnutí je ex lege považován toliko samotný „otisk úředního razítka se státním znakem“ (srov. § 32 odst. 2 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb.). Tuto náležitost ústavní stížností napadený dodatečný platební výměr obsahuje. Jinými slovy řečeno, formálně nesprávně provedený otisk úředního razítka není podstatnou vadou, která by způsobila neplatnost rozhodnutí dle ustanovení § 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., neboť důvody neplatnosti rozhodnutí jsou v ustanovení § 32 odst. 2 tohoto zákona uvedeny taxativním výčtem (srov. též Pl. ÚS 8/98, v němž se Ústavní soud v obecné rovině zabýval ústavností ustanovení § 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb.) a formálně vadný otisk úředního razítka mezi nimi zmíněn není. I když stěžovatel považuje odkaz soudu na nález Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 103/03, v němž byla řešena otázka vadného barevného provedení otisku kulatého úředního razítka na správním rozhodnutí, za nepřípadný, lze v této souvislosti odkázat na tu část citovaného nálezu, v němž Ústavní soud poznamenal, že argumentace údajným neplatným rozhodnutím je v tomto případě typickým příkladem právního formalismu a postrádá jakékoliv atributy rozumného a smysluplného výkladu práva.*

Krajský soud v Plzni rozhodl ve věci v souladu se zákonem a kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Protože úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, resp. mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu nepřiznal náhradu nákladů řízení. Soudem ustanovenému advokátovi byla odměna stanovena podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 68/2003 Sb. ve výši 1000 Kč a náhrady hotových výdajů 75 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. března 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu